

мочувството и подготви почвата за великата народна борба за освобождение.

Високо образованъ за врѣмето си, и по характеръ — веселъ, приказливъ и гостоприеменъ, а сжщеврѣменно кроткъ, отстъпчивъ и тихъ, Чинтуловъ никога, дори до послѣднитѣ дни на своя животъ, не остана чуждъ на своитѣ съврѣменници. И съ пламъка на своитѣ пѣсни, и съ откритата си душа, и съ своята нравствена чистота и благочестие, и най-подиръ съ своята сила на ума, той е билъ винаги източникъ на всички народополезни начинания въ родния си градъ и огнище, кждѣто въ продължение на послѣднитѣ три десетилѣтия отъ робството се е разгарялъ народния духъ.

Чинтуловъ е най-забравения отъ дѣйцитѣ на нашето литературно възраждане. Ако прѣзъ робството неговата пѣсенъ се отйеквала въ нѣдрата на българския духъ и подета се разнасяла като народна по всичкитѣ краища на поробената ни родина; то новитѣ условия на животъ слѣдъ освобождението, които създадоха по-други интереси и борби, покриваха съ тъменъ вуалъ сжжпитѣ подвизи на миналото и Чинтуловъ — скромния, разсждливия и прѣдпазливъ поетъ, който не обичаше да говори за себе си и нечакаше награда за дѣлата си* — се обричаше на пълна забрава. Така въ забрава прѣминаха десетилѣтия, за да дойде сто-годишнината отъ рождението му и го оцѣнимъ достойно като сжжпо притежание на народния духъ и живо трептящо сърдце, което прѣзъ цѣлия си

* Ето какъ обрисова въ едно свое писмо личността на Добри Чинтуловъ стария общественникъ г. Д-ръ Христо Стамболски: „Чинтуловъ бѣше извънредно добросъвестенъ, честенъ до нѣмай кждѣ, строгъ изпълнител на длжноститѣ си спрямо обществото, скроменъ до прѣстжпностъ, стремящъ се никому зло да не стори, а когато му е възможно всѣкому добро да прави, привѣтливъ и учтивъ, и, въ даденъ случай, шеговитъ“.